

העץ הבוכה / מעבד מתוך "עץ הדבדבנים", שחר פהן אידה

השמעתם, ילדים, מימיכם על עץ בוכה?

אני שמעתי. הספיתו, ואספר לכם את ספור העץ הבוכה. לסבי היתה חצר מטפחת, ובפנת החצר, על שפת הגדר, צמח לו עץ תות יפה וירק, עץ עתיק יומין שזכור לי עוד מימי ילדותי. אהבנו את העץ – לשחק בין ענפיו, להסתתר בצלו, ולאכל את פרותיו המתוקים. והנה, בקר אחד הגיעו פועלים ובידיהם גרזנים, מסורים ומזמרות. "באנו לגדע את העץ," אמרו מיד ללא הסוס ובלי הקדמות. "אנו רוצים להרחיב את הכביש, והעץ מפריע." סבא יצא בריצה מהבית והתחיל להתנפח עם הפועלים, וכל הילדים נצבו סביב העץ כחומת מגן ולא נתנו להם להתקרב אליו. הפועלים עזבו בהבטיחם שלמחרת ישובו בלנית תגברת כדי לגדע את העץ. באותו הלילה, כשכלם כבר ישנו, לא הצלחתי להרדם. שמעתי קול בכי עמוק, בכי של רשרוש עלים וענפים. הלכתי אחר הקול, והגעתי לעץ התות העתיק, שעמד בפנת החצר, על שפת הגדר. עמדתי לידו, לטפתי את גזעו, והבטחתי לו: "אילני היקר, לעולם לא נתן לגדע אותך. אנא, אל תבכה..."

משלחת שכנים, ובראשה סבא, מהרה השכם בבקר אל בית העירייה כדי לבטל את רע הגזרה, והילדים נותרו כדי להגן על העץ, כפי שהבטחתי. כעבר שעות אחדות הגיע שליח מטעם "החברה להגנת הטבע", ועמו נציג "רשות הגנים", והם סיעו לנו בבטול הגזרה.

העץ נצל! בלילה ההוא נרדמתי וחיוף על שפתי, ולא לפני שנפרדתי בברכות "לילה טוב" מעץ התות שאהבתי. ואני יכול להשבע שראיתי את העץ מחיף אלי, מרכין את צמרתו ולוחש: "תודה!"